

Gyurkovics Tibor

Bartók Béla ötven éve halott

Négy fekete ember jött a kupolás terembe,
csípték a hegedűket, mint a bőrt, vonították a vonók,
arany csillárok égtek a levegőben,
mint lassú csillagok.

Én tudom – mondtam –, mi a szerelem, láttam egek nyögését,
bikák borzadását s a halhatatlanság ajtócsapását,
én nem vagyok értetlen és tudatlan,
hallottam sírni a szeleket is.

Kitárták akkor az ajtókat és bejöttek a szelek,
székekre ültek és üveges szemmel néztek engem,
bejöttek az elemek, és olyan lett a
testem, mint a föld.

Hozzáértem magamhoz és föld voltam ott,
fölnyújtózkodtam és ég voltam én,
kezemben elrepedt a csont,
és fájlaltam az örökkévalóság eltűnő bokáit,

táncoltak törékeny elefántcsont-billentyűkön
a köd mögött, a magas és a mély
között, hol a fenyők bordáin
kiállnak az évek, mint a szarvas agancsai.

A hang, a hang örök. Az érzelmek fából voltak,
lenyesve, mint a gally, faragva, mint a szék,
és önmaga arcát figyelve, ráncai sebét, szemhéja forradását
ült a tükörben a táltos.

Szemethy Imre rajza